

Rok 1916.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CCII. — Wydana i rozesłana dnia 28. grudnia 1916.

Treść: (Nr 420. i 421.) 420. Rozporządzenie, w sprawie upoważnienia Głównego urzędu celnego w Litomierzycach do odprawiania przesyłek pocztowych z żyjącymi roślinami. — 421. Rozporządzenie, w sprawie handlu i obrotu zagranicznymi środkami zapłaty i w sprawie ograniczeń w obrocie z zagranicą.

420.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, rolnictwa i handlu z dnia 8. listopada 1916,

w sprawie upoważnienia Głównego urzędu celnego w Litomierzycach do odprawiania przesyłek pocztowych z żyjącymi roślinami.

Dodatkowo do rozporządzenia Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 15. lipca 1882, Dz. u. p. Nr. 107, dotyczącego środków ostrożności, które należy zachowywać w stosunkach z zagranicą celem zapobieżenia zawleczeniu mszycy winnej (*Phylloxera vastatrix*), upoważnia się c. k. Główny urząd celny w Litomierzycach do odprawiania posylek, nadchodzących pocztą z zagranicy a zawierających przedmioty, wymienione pod Nr. 2. dodatku do powyższego rozporządzenia (dodatek C do § 18. przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej, rozdział a, punkt IV.), według przepisów, istniejących dla odprawiania takich posylek przez celne urzędy do tego upoważnione.

Stibral wlr.

Marek wlr.

Clam-Martinić wlr.

421.

Rozporządzenie Ministra skarbu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 19. grudnia 1916,

w sprawie handlu i obrotu zagranicznymi środkami zapłaty i w sprawie ograniczeń w obrocie z zagranicą.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, i rozporządzenia cesarskiego z dnia 24. września 1914, Dz. u. p. Nr. 251, rozporządza się w porozumieniu z rządem królewsko-węgierskim, jak następuje:

§ 1.

Handel i obrót zagranicznymi środkami zapłaty (dewizami i walutami) oraz obrót z zagranicą poddaje się przewidzianym w tem rozporządzeniu ograniczeniom na czas trwania nadzwyczajnych stosunków, spowodowanych wojną.

§ 2.

Zagraniczne rodzaje pieniędzy (monety i noty) i tutejsze monety handlowe, jakoteż wypłaty, czeki i weksle na zagranicę wolno kupować, zamieniać albo nabywać sposobem pożyczki tylko u tych

firm, które należą do Centrali dla obrotu zagranicznymi środkami zapłaty (Centrala dewiz) i tylko takim firmom wolno je sprzedawać, zastawiać albo sposobem pożyczki oddawać.

Zagraniczną należnością z obrachunku wolno rozporządzać dla nabycia pewnych gatunków pieniędzy (monet i not), należności z obrachunku, wypłat, czeków i weksli w innej walucie, niż tej, na którą opiewa należność, albo dla nabycia tutejszych monet handlowych, tylko o tyle, o ile nabycie uskutecznia się u jednej z firm, należących do Centrali dewiz

§ 3.

W czynnościach z firmami, należącymi do Centrali dewiz, mogą także pośredniczyć komisjonerzy; komisjonerowi nie wolno jednak samemu przystępować do interesu przy czynnościach takiego rodzaju, chociażby zachodziły zresztą wymogi, przewidziane w art. 376. ustawy handlowej.

§ 4.

Kto zawiera czynności, oznaczone w § 2., ustęp 1. i 2., jest obowiązany ustanowionym przez Bank austriacko-węgierski dla kierowania Centralą dewiz organom na żądanie tychże udzielić zgodnię z prawdą wyjaśnień o treści i celu czynności i przedłożyć potrzebne dokumenty. Obowiązek ten ciąży w przypadkach § 3. tak na zlecającym jak i na komisjonerze.

§ 5.

W gazecie „Wiener Zeitung“ ogłasza się firmy, należące do Centrali dewiz, a także zmiany w liście członków

§ 6.

Firmy, należące do Centrali dewiz, wypełniając dobrowolnie przyjęty na się obowiązek, powinny wykonywać swe czynności zgodnie z zasadami, ustanowionymi w instrukcyi dla Centrali dewiz, a w szczególności:

1. Istniejące w obrocie ich interesu zasoby dewiz, którymi w myśl instrukcyi wolno swobodnie dysponować, oraz okazujące się wpływy dewiz i walut według szczegółowych postanowień, zamieszczonych w instrukcyi dla Centrali dewiz, oddać do dyspozycyi tej ostatniej oraz żądać od niej pokrycia dla całego swego zapotrzebowania co do zagranicznych środków zapłaty;

2. przestrzegać zgodnie ze szczegółowymi postanowieniami, zamieszczonemi w instrukcyi, ustanowionych za zgodą Banku austriacko-węgierskiego warunków przyjęcia i oddania zagranicznych środków zapłaty.

§ 7.

Minister skarbu może wydać zarządzenia dla kontroli prowadzenia interesów przez firmy i osoby, które w myśl § 3. tego rozporządzenia są uprawnione tylko do komisyjnego wykonywania czynności co do dewiz i walut: może on następnie ze względu na interes publiczny wykluczyć poszczególne firmy także od uprawnienia do komisyjnego wykonywania czynności, odnoszących się do dewiz i walut.

§ 8.

Wywóz not Banku austriacko-węgierskiego, bonów kasowych wojennej kasy pożyczkowej, oraz opiewających na walutę koronową czeków i weksli za granicę jest zabroniony.

Od tego zakazu są wyjęte przesyłki albo przeniesienia zagranicę, uskuteczniane za pisemną zgodą austriackiej albo węgierskiej Centrali dewiz.

Dalej pozwala się w ruchu podróży i przekraczających granicę brać ze sobą noty bankowe do 500 K

Co do obrotu z zagranicą monetami waluty koronowej obowiązują postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10. marca 1916, Dz. u. p. Nr. 66, § 1., p. 90. i 91.

§ 9.

Przekazywanie pewnych kwot koron za granicę, następnie wypłata albo przekazywanie pewnych kwot koron na prowadzone w państwie tutejszem rachunki (konta) zagranicznych osób lub firm jest tylko wtedy dopuszczalne, a zmierzające do tego zlecenia tylko wtedy wolno wykonać, jeżeli Centrala dewiz zgodzi się na to pisemnie. Wyjątek stanowią przypadki:

1. w których chodzi o zarządzenia obywateli zagranicznych, mieszkających zagranicą lub stale tam przebywających (wpłaty lub zarządzenia, odnoszące się do własnej należności z obrachunku), albo też o zarządzenia na rachunek i o zarządzenia własną należnością z obrachunku takich osób, następnie przypadki,

2. w których kwota wpłaty albo przekazu nie dosięga 200 K.

Tutejsze filie firm zagranicznych uważa się na równi z obywatelami tutejszymi.

§ 10.

Dla uzyskania przewidzianych w §§ 8. i 9. oświadczeń, wyrażających zgodę, należy przedłożyć Centrali dewiz dokumenty, odnoszące się do stosunku handlowego, stanowiącego podstawę zamierzonego zarządzenia, oraz udzielić jej żądanych wyjaśnień o treści i celu czynności. Zgodę wyrazi się tylko wtedy, gdy nie sprzeciwiają się temu względy na interes publiczny.

Jeżeli chodzi o dopełnienie zobowiązań, przyjętych za zgodą Centrali dewiz, natenczas nie odmówi się przewidzianego w poprzednich paragrafach oświadczenia, wyrażającego zgodę. Następnie wyrazi się zgodę, jeżeli chodzi o dopełnienie zobowiązań, zaistniałych przed wejściem tego rozporządzenia w życie, których ani nie można cofnąć bez naruszenia przyjętych obowiązków, ani też załatwić w inny sposób, jak tylko przez zapłatę w walucie koronowej.

§ 11.

Kto wywozi towary wartości ponad 300 koron zagranicę, jest obowiązany oddać równowartość w walucie kraju przeznaczenia przesyłki wywożonej natychmiast po jej nadejściu do rąk firmy, należącej do Centrali dewiz, jeżeli wyjątkowo z ważnych przyczyn nie został od tego obowiązku zwolniony przez Bank austriacko-węgierski. Dla odprawienia z urzędu cłowego towarów wywożonych należy dostarczyć oświadczenia, wystawionego lub podpisanego także przez Bank austriacko-węgierski, a poświadczającego, że z jedną z firm, należących do Centrali dewiz, zawarto układ o dostawienie waluty.

§ 12.

Minister skarbu może pozwolić na wyjątki od postanowień tego rozporządzenia.

O ile od ograniczających przepisów tego rozporządzenia ma być wolnym obrót wymiany pieniędzy, będzie postanawiał Bank austriacko-węgierski dla każdej firmy stosownie do wskazówek Ministra skarbu.

Do obrotu przekazów pocztowych, pobrań pocztowych i takichże zleceń nie ma to rozporządzenie zastosowania.

§ 13.

Kto działa wbrew zakazowi wywozu, zawartemu w § 8. tego rozporządzenia, będzie karany według postanowień ustawy skarbowo-karnej. Obok kary ustawowej należy zawsze także orzec przypadnięcie wartości, stanowiących przedmiot karygodnego czynu. Połowę wartości przedmiotów, uznanych za przepadłe, wyda się jako wynagrodzenie tym osobom, które zasłużyły się przez doniesienie albo odkrycie usterki skarbowej.

Za przekroczenia wszystkich innych postanowień tego rozporządzenia, o ile w myśl innych przepisów nie powinno zaistnieć surowsze ukaranie, będą karyły władze polityczne grzywnami do 5000 K albo aresztem do 6 miesięcy; takiej samej karze podlega ten, kto podlegające ukaraniu przez władze polityczne przekroczenie tego rozporządzenia popełnić usiłuje, do jego popełnienia namawia albo przy niem współdziała. Przy przekroczeniach rozmyślnych należy z reguły orzec karę aresztu.

Obywateli krajów austriackich można ścigać za przekroczenie tego rozporządzenia także wtedy, jeżeli popełnili przekroczenie przy wykonywaniu tutejszokrajowego przemysłu handlowego w krajach węgierskiej korony świętego Szczepana, w Bośni albo Hercegowinie lub zagranicą.

§ 14.

Do zagranicy w rozumieniu tego rozporządzenia nie należy liczyć krajów węgierskiej korony św. Szczepana oraz krajów Bośni i Hercegowiny.

§ 15.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu ogłoszenia, a co do postanowień § 11. w dniu 1. stycznia 1917.

Klein wlr.
Stibral wlr.

Schwartzenau wlr.
Marek wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1917. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1917** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonantom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za . . . 4 K 20 h	Rocznik 1872 za . . . 6 K 40 h	Rocznik 1895 za . . . 7 K — h
" 1850 " . . . 10 " 50 "	" 1873 " . . . 6 " 60 "	" 1896 " . . . 7 " — "
" 1851 " . . . 2 " 60 "	" 1874 " . . . 4 " 60 "	" 1897 " . . . 15 " — "
" 1852 " . . . 5 " 20 "	" 1875 " . . . 4 " — "	" 1898 " . . . 6 " — "
" 1853 " . . . 6 " 30 "	" 1876 " . . . 3 " — "	" 1899 " . . . 10 " — "
" 1854 " . . . 8 " 40 "	" 1877 " . . . 2 " — "	" 1900 " . . . 7 " — "
" 1855 " . . . 4 " 70 "	" 1878 " . . . 4 " 60 "	" 1901 " . . . 6 " — "
" 1856 " . . . 4 " 90 "	" 1879 " . . . 4 " 60 "	" 1902 " . . . 7 " 50 "
" 1857 " . . . 5 " 70 "	" 1880 " . . . 4 " 40 "	" 1903 " . . . 9 " — "
" 1858 " . . . 4 " 80 "	" 1881 " . . . 4 " 40 "	" 1904 " . . . 5 " — "
" 1859 " . . . 4 " — "	" 1882 " . . . 6 " — "	" 1905 " . . . 6 " — "
" 1860 " . . . 3 " 40 "	" 1883 " . . . 5 " — "	" 1906 " . . . 12 " — "
" 1861 " . . . 3 " — "	" 1884 " . . . 5 " — "	" 1907 " . . . 13 " — "
" 1862 " . . . 2 " 80 "	" 1885 " . . . 3 " 60 "	" 1908 " . . . 9 " — "
" 1863 " . . . 2 " 80 "	" 1886 " . . . 4 " 60 "	" 1909 " . . . 8 " 50 "
" 1864 " . . . 2 " 80 "	" 1887 " . . . 5 " — "	" 1910 " . . . 8 " 40 "
" 1865 " . . . 4 " — "	" 1888 " . . . 8 " 40 "	" 1911 " . . . 7 " — "
" 1866 " . . . 4 " 40 "	" 1889 " . . . 6 " — "	" 1912 " . . . 12 " 50 "
" 1867 " . . . 4 " — "	" 1890 " . . . 5 " 40 "	" 1913 " . . . 9 " 50 "
" 1868 " . . . 4 " — "	" 1891 " . . . 6 " — "	" 1914 " . . . 15 " — "
" 1869 " . . . 6 " — "	" 1892 " . . . 10 " — "	" 1915 " . . . 11 " 70 "
" 1870 " . . . 2 " 80 "	" 1893 " . . . 6 " — "	" 1916 " . . . 12 " 70 "
" 1871 " . . . 4 " — "	" 1894 " . . . 6 " — "	

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.